

ΚΑΝΕΝΑΣ ΠΟΛΕΜΟΣ ΜΕΤΑΞΥ ΤΩΝ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΟΜΕΝΩΝ

ΚΑΜΙΑ ΕΙΡΗΝΗ ΜΕΤΑΞΥ ΤΩΝ ΤΑΞΕΩΝ

Το τελευταίο χρονικό διάστημα γινόμαστε καθημερινά μάρτυρες της μονοπώλησης, σχεδόν, της πολιτικής επικαιρότητας από το κλίμα έντασης που έχει διαμορφωθεί μεταξύ του ελληνικού και του τουρκικού κράτους. Κυριολεκτικά από το πρωί μέχρι το βράδυ βομβαρδιζόμαστε, από τα καθεστωτικά μέσα “ενημέρωσης” με δραματικές ειδήσεις, ανταποκρίσεις και σχόλια που αφορούν τις εξελίξεις στα «ελληνο-τουρκικά». Αφορμή για αυτή την παρατεταμένη συνθήκη, σύμφωνα με τον προπαγανδιστικό μηχανισμό του κράτους, αποτελεί η περιβόητη «Τουρκική Προκλητικότητα».

Το σύνολο των ΜΜΕ μεταδίδουν ακούραστα με κάθε λεπτομέρεια και γλαφυρότητα τις δηλώσεις των επικεφαλής του τουρκικού κράτους αποσκοπώντας εντέχνως στο να ερεθίσουν τα πατριωτικά αντανακλαστικά μέρους της κοινωνίας, να υποδαυλίσουν το εθνικό μίσος εναντίον των Τούρκων και εν τέλει να ευθυγραμμίσουν τους καταπιεσμένους και εκμεταλλευόμενους με τις κυριαρχικές βλέψεις και στρατηγικές της ντόπιας και υπερεθνικής πολιτικής και οικονομικής ελίτ.

Σύμφωνα, πάντα, με τον λόγο των καθεστωτικών ΜΜΕ, δηλαδή τον λόγο του κράτους και των αφεντικών, η τουρκική πλευρά εντείνει συνεχώς την προκλητικότητά της, παραβιάζει τις διεθνείς συνθήκες, θέτει σε κίνδυνο την σταθερότητα στην περιοχή, προσβάλλει τα κυριαρχικά δικαιώματα της Ελλάδας και γενικότερα εμφανίζεται ως το απόλυτο κακό. Στον αντίποδα, η ελληνική πλευρά παρουσιάζεται εντέχνως ως νηφάλια, νόμιμη, με σεβασμό στους διεθνείς κανόνες με μοναδικό μέλημα την διασφάλιση της ειρήνης στην περιοχή. Δεν χρειάζεται να είναι κανείς αναρχικός για να αισθανθεί ότι κάτι δεν πάει καλά με αυτή την αφήγηση. Επιπλέον, δεν χωρά καμιά αμφιβολία ότι η ίδια προπαγανδιστική ρητορική και αφήγηση ακολουθείται και από τους επικεφαλής του τουρκικού κράτους στην προσπάθειά τους να αποπροσανατολίσουν και να χειραγωγήσουν τους καταπιεσμένους από την άλλη πλευρά του Αιγαίου.

Ολόκληρο το φάσμα του κοινοβουλευτικού τόξου, από τους δηλωμένους ακροδεξιούς μέχρι τους “ριζοσπάστες” αριστερούς συναγωνίζεται σε έναν αγώνα επίδειξης πατριωτικού φρονήματος. Όλοι, ανεξαιρέτως, διαγωνίζονται για το ποιος θα φανεί πιο ένθερμος υποστηρικτής και θεματοφύλακας της εθνικής κυριαρχίας. Καλές οι σημμένες τηλεοπτικές κόντρες για ψηφοθηρικούς σκοπούς αλλά μπροστά στο «καλό της πατρίδας», δηλαδή το καλό του κεφαλαίου, όλες οι διαφορές παραμερίζονται. Όλοι τους πολεμοκάπηλοι, ρίχνουν αδιάκοπα νερό στον μύλο της μισαλλοδοξίας πλειοδοτώντας σε εθνικιστικές θέσεις και στρώνουν αναίσχυντα το δρόμο για μια ακόμα ανθρωποσφαγή για τα συμφέροντα της πολιτικής και οικονομικής ελίτ.

Το ελληνικό κράτος -ανεξαρτήτως πολιτικών διαχειριστών- έχοντας προσδεθεί απαρέγκλιτα στην συμμαχία του ΝΑΤΟ, έχει αποδειχτεί διαχρονικά αξιόπιστος εταίρος κάθε υπερδύναμης στην προσπάθειά της να επεκτείνει την κυριαρχία της στην περιοχή. Στα πλαίσια της διευκόλυνσης του καταστροφικού για τις τοπικές κοινωνίες έργου του υπερεθνικού κεφαλαίου και φυσικά με σκοπό την αναβάθμιση της δικής του θέσης στον διεθνή συσχετισμό δυνάμεων, έχει συνάψει συμφωνίες και να συνεργάζεται απρόσκοπτα με κράτη όπως αυτό του Ισραήλ, της Γαλλίας και φυσικά των ΗΠΑ· κράτη που ευθύνονται για εκατόμβες νεκρών από πολεμικές συρράξεις και «εντάσεις της επιθετικότητας».

Στην αντίπερα όχθη, βρίσκεται το τουρκικό κράτος που υποστήριξε τους Τζιχαντιστές στις θηριωδίες τους, που εξαπολύει αδιάκοπο πόλεμο εναντίον της ελευθερίας και αυτοδιάθεσης των Κούρδων, που δολοφονεί πολιτικούς κρατούμενους στις φυλακές του, που εργαλειοποιεί πρόσφυγες και μετανάστες/ριες και που εμπλέκεται στην διεξαγωγή πολεμικών συρράξεων με σκοπό την εξυπηρέτηση των κυριαρχικών του σχεδίων.

Στη μέση αυτής της Σκύλλας και Χάρυβδης βρισκόμαστε όλοι εμείς οι από τα κάτω, οι καταπιεσμένοι και οι εκμεταλλεζόμενοι που ζούμε στην επικράτεια του ελληνικού και του τουρκικού κράτους. Όλοι εμείς, ανεξαρτήτως του τόπου καταγωγής μας, που ζούμε, μοχθούμε, πονάμε και αγωνιούμε για τα ίδια ακριβώς πράγματα δεν έχουμε να χωρίσουμε απολύτως τίποτα. Ο πραγματικός εχθρός των καταπιεσμένων σε κάθε πλευρά των συνόρων είναι όλα τα κράτη, το κεφάλαιο και τα αντιανθρώπινα ιδεολογήματα περί έθνους και πατρίδας, με τα οποία οι εξουσιαστές φροντίζουν να μας γαλουχούν από μικρά παιδιά για να είμαστε έτοιμοι όταν μας διατάξουν να πολεμήσουμε για τα συμφέροντά τους.

Εξάλλου, όσες πολεμοχαρείς δηλώσεις και όσες απειλές κι αν εξακοντίζουν οι εκάστοτε κρατικοί αξιωματούχοι προς την αντίπαλη πλευρά, δεν θα πρέπει να ξεχνάμε ποτέ ότι όλοι τους παραμένουν πάνω απ' όλα εκπρόσωποι και άρα θεματοφύλακες της κρατικής εξουσίας και της ταξικής εκμετάλλευσης και ότι παρά τις φαινομενικές εντάσεις γνωρίζουν πολύ καλά ότι η μεγαλύτερη για αυτούς απειλή είναι η προοπτική της εξέγερσης των καταπιεσμένων εναντίον τους. Παρά το γεγονός ότι υπάρχουν ενδοκαπιταλιστικοί και διακρατικοί ανταγωνισμοί, έχει αποδειχθεί πολλές φορές στο παρελθόν ότι τα κράτη συνεργάζονται αρμονικά όταν πρόκειται για την κατάπνιξη της ελευθερίας των πληβείων, όταν αυτοί αποφασίζουν να ξεσηκωθούν.

Το κλίμα έντασης που έχει διαμορφωθεί είναι βούτυρο στο ψωμί των κρατιστών εκατέρωθεν των συνόρων. Εκμεταλλεζόμενοι στο έπακρο τις συνθήκες που οι ίδιοι δημιούργησαν προσπαθούν να αποπροσανατολίσουν τους από τα κάτω αποσπώντας την προσοχή τους από τα πραγματικά τους προβλήματα (την οικονομική ανέχεια, την ανασφάλεια για τις επιπτώσεις από την κρατική διαχείριση της πανδημίας, την ανεργία, τις απολύσεις και το άγχος της επιβίωσης την επόμενη μέρα). Έτσι επιχειρείται μέσω της χρήσης του αφηγήματος του «εθνικού συμφέροντος» η διασφάλιση της κοινωνικής συναίνεσης στα σχέδια των εξουσιαστών.

Για μια ακόμη φορά το κράτος μέσω των ιδεολογικών του μηχανισμών επιχειρεί τη συστράτευση μας στις γεωστρατηγικές επιλογές που εξυπηρετούν τα συμφέροντα των πολιτικά και οικονομικά κυρίαρχων. Σε αυτή την κατεύθυνση οι κρατιστές και από τις δύο πλευρές των συνόρων επιχειρούν να κινητοποιήσουν τις εθνικές προκαταλήψεις των εκμεταλλεζόμενων. Κάτω από μεταφυσικές και κενές περιεχομένου έννοιες για τους από τα κάτω όπως «εθνική κυριαρχία», «εθνικό συμφέρον», «πατρίδα» επιχειρείται η απόκρυψη των πραγματικών κινήτρων κάθε διακρατικής σύγκρουσης που έχει συμβεί ιστορικά ή θα συμβεί στο μέλλον.

Η πραγματική αιτία αυτής της έντασης μεταξύ ελληνικού και τουρκικού κράτους βρίσκεται στον ανταγωνισμό για την εκμετάλλευση των υποθαλάσσιων ορυκτών κοιτασμάτων της ανατολικής Μεσογείου για λογαριασμό διαφόρων ενεργειακών επιχειρηματικών κολοσσών και η αναβάθμιση των κρατών και των διακρατικών σχηματισμών τους οποίους πλαισιώνουν μέσα στη γεωπολιτική σκακιέρα. Επιπλέον, η χωρίς καθυστέρηση, απόφαση του ελληνικού κράτους να προχωρήσει σε αναβάθμιση και εμπλουτισμό του πολεμικού του εξοπλισμού έρχεται απλώς να επιβεβαιώσει μια αδιαμφισβήτητη ιστορική αλήθεια: όταν τα εθνικά μίσση φουντώνουν και η απειλή του πολέμου επανέρχεται στο προσκήνιο, οι οπλοβιομηχανίες κάνουν χρυσές δουλειές!

Από την εποχή του Τρωικού πολέμου μέχρι τις πολεμικές συρράξεις του σήμερα, το μήλον της έριδος ήταν πάντα η νομή της εξουσίας και του πλούτου. Οι αιματοβαμμένες ιδέες της

«αγάπης για την πατρίδα», της θρησκείας, της δήθεν εθνικής ανωτερότητας ήταν μόνο το ιδεολόγημα με το οποίο οι εξουσιαστές εξαπατούσαν τους υποτελείς τους ώστε εκείνοι να συρθούν και να σκοτωθούν για τα συμφέροντά τους.

Δεν είναι όμως μόνο τα οικονομικά οφέλη που υποδαυλίζουν συνεχώς τη διαμάχη και την διατηρούν στο διηνεκές με αποτέλεσμα αυτή να έχει πλέον μονιμοποιηθεί. Τα κίνητρα πολιτικής κυριαρχίας είναι εξίσου καταλυτικά. Έχει ειπωθεί πολλές φορές στο παρελθόν ότι ο πόλεμος είναι η υγεία του κράτους, και δεν θα μπορούσε να συμβαίνει διαφορετικά. Ο μηχανισμός καταπίεσης και καταλήστευσης της κοινωνικής πλειοψηφίας προς όφελος μιας ισχνης μειοψηφίας που λέγεται κράτος είναι σύμφυτος με την βία, την επιθετικότητα, τον ελεγκτατισμό· όλα αυτά που εν ολίγοις συνιστούν τον πόλεμο. Κάθε έθνος/κράτος, χωρίς καμιά εξαίρεση, και ανεξαρτήτως συγκυριακής ισχύος στον συσχετισμό δυνάμεων, είναι άρρηκτα συνδεδεμένο με το καπιταλιστικό σύστημα και άρα με την αναγκαιότητα διεξαγωγής πολέμου.

Οποιαδήποτε πολεμική σύρραξη ή και απειλή της προκαλεί συγκεκριμένα αναπόφευκτα αποτελέσματα: Τα πολιτικά και κοινωνικά δικαιώματα συρρικνώνονται, ο εθνικισμός –δηλαδή η ιδεολογία του κράτους- αναζωπυρώνεται, οι κοινωνικοί και ταξικοί αγώνες αναστέλλονται προς όφελος της εθνικής ενότητας –δηλαδή προς όφελος των αφεντικών- και όσοι εναντιώνονται στον πόλεμο βιώνουν στυγνή καταστολή, ο милитарισμός και συνεπώς η ανελευθερία ενισχύεται, εντείνεται ο αποπροσανατολισμός των εκμεταλλεζόμενων ως προς τον πραγματικό εχθρό, οι καπιταλιστές αυξάνουν τα κέρδη τους και τα κράτη την κυριαρχία τους πάνω στους υποτελείς. Όλα τα παραπάνω καθιστούν προφανές για ποιον λόγο τα κράτη δεν απορρίπτουν ως στρατηγική επιλογή τον πόλεμο αλλά και γιατί δεν τα συμφέρει κάτι τέτοιο. Αντιθέτως, επιθυμούν να διατηρούν επ' άπειρον μια υποβόσκουσα συνθήκη απειλής πολέμου ακόμα κι αν αυτός δεν ξεσπάσει τελικά ποτέ. Το κράτος, επομένως, όχι μόνο δεν μπορεί να διασφαλίσει την ειρήνη αλλά αντίθετα αποτελεί την μεγαλύτερη απειλή για αυτήν. Η ειρήνη και η αδελφοσύνη μεταξύ των ανθρώπων θα ανθίσουν μόνο πάνω στα συντρίμια κάθε κράτους και του καπιταλισμού.

Είναι ιστορικά αποδεδειγμένο ότι η ύπαρξη ενός εχθρού, αληθινού ή επίπλαστου, εσωτερικού ή εξωτερικού αποβαίνει πάντα προς όφελος και επιβεβαίωση του κράτους και του καπιταλισμού και κατ' επέκταση ευεργετική για τους κυρίαρχους. Ενώπιον κάποιου εχθρού που επιβουλεύεται άλλοτε την δημοκρατία, άλλοτε την υγεία και άλλοτε την εθνική ανεξαρτησία γίνεται πιο εύκολη η κάμψη των όποιων κοινωνικών αντιδράσεων και η συναίνεση των από τα κάτω στους κρατικούς σχεδιασμούς. Επιστρατεύοντας, τη φενάκη της εθνικής ενότητας, οι κυρίαρχοι επιχειρούν να αποκρύψουν την ταξικότητα της κοινωνίας και τα αντιμαχόμενα συμφέροντα που προκύπτουν από αυτήν, καλώντας εκμεταλλευτές και εκμεταλλεζόμενους σε συστράτευση και αγώνα εναντίον του «κοινού» εχθρού. Χθες ο εχθρός ήταν η πανδημία, σήμερα είναι η τουρκική προκλητικότητα, αύριο θα είναι κάτι άλλο. Το σίγουρο είναι πως πάντα η εξουσία θα εφευρίσκει νέους επίπλαστους εχθρούς για να στοχοποιεί, έτσι ώστε οι καταπιεσμένοι να μην μπορέσουμε να δούμε ποτέ τον πραγματικό μας εχθρό. Ο εχθρός των όπου γης καταπιεσμένων και εκμεταλλεζόμενων είναι οι όπου γης καταπιεστές και εκμεταλλευτές, είναι οι κρατιστές και οι καπιταλιστές ανεξαρτήτως εθνικότητας.

Είναι δεδομένο ιστορικά ότι κάθε φορά που μια εξουσιαστική κλίκα είτε θέλει να καταλάβει την εξουσία για λογαριασμό της όπως άλλοτε, είτε θέλει να εξασφαλίσει μεγαλύτερο μερίδιο στην ενδοεξουσιαστική πίτα, χρειάζεται πάντα τη νομιμοποίηση και σύμπραξη των μαζών. Προκειμένου ωστόσο, να επιτευχθεί αυτή η εργαλειακή χρήση των μαζών, είναι προϋπόθεση το να αποσιωπηθούν τα πραγματικά κίνητρα και οι βλέψεις των εκάστοτε εξουσιαστών υποκινητών κάτω από εύχες πλην παραπλανητικές έννοιες όπως πατρίδα, δημοκρατία, εθνική ανεξαρτησία. Από την εποχή των πόλεων-κρατών και των αυτοκρατοριών της αρχαιότητας μέχρι τη Γαλλική

Επανάσταση και από τους δύο Παγκόσμιους Πολέμους μέχρι τις πολεμικές συρράξεις του σήμερα, η ιστορία επιβεβαιώνει την διαχρονικότητα αυτής της απάτης και βρίθει από τα αιματοβαμμένα αποτελέσματά της. Εκατομμύρια άνθρωποι έχουν θυσιαστεί στον Μολώχ της εξουσίας και του κέρδους και δυστυχώς υπάρχουν ακόμα αρκετοί από τις τάξεις των καταπιεσμένων πρόθυμοι να αφιερώσουν τη ζωή τους για τα συμφέροντα των καταπιεστών τους.

Είναι καιρός και εμείς οι καταπιεσμένοι να διδαχθούμε από τις εμπειρίες του παρελθόντος και να εξαλείψουμε οριστικά όλες αυτές τις απάνθρωπες αφηρημένες ιδέες -πατριωτισμός, έθνος, θρησκεία- για τις οποίες έχουν χυθεί ποταμοί αίματος. Είναι καιρός να επιτεθούμε τόσο σε αυτά τα ιδεολογήματα όσο και στους φορείς από τους οποίους προέρχονται. Είναι καιρός να καταστρέψουμε το κράτος και τον καπιταλισμό και να αγωνιστούμε για έναν κόσμο αλληλεγγύης, ισότητας και ελευθερίας.

ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ, ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΤΟΥΡΚΙΑ

Ο ΕΧΘΡΟΣ ΕΙΝΑΙ ΣΤΙΣ ΤΡΑΠΕΖΕΣ & ΣΤΑ ΥΠΟΥΡΓΕΙΑ

ΤΟ «ΕΘΝΙΚΟ ΣΥΜΦΕΡΟΝ» ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΣΥΜΦΕΡΟΝ ΤΩΝ ΑΦΕΝΤΙΚΩΝ

ΤΑΞΙΚΗ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ & ΕΝΟΤΗΤΑ – ΟΧΙ ΕΘΝΙΚΗ

Αναρχική συλλογικότητα Άνω Θρώσκω

anwthrskw.espivblogs.net

anwthrskw@espiv.net